

- ¹ Театральная энциклопедия. – Т. 3. Главацкий – Кетуракис. – М.: Сов. энциклопедия, 1963. – С. 1185.
- ² Таланов А. Качалов. – М.: Молодая гвардия, 1962. – С. 20.
- ³ Качалов В.И. Сборник статей, воспоминаний, писем. – М.: Искусство, 1954. – С. 19.
- ⁴ Никулин Л. Люди русского искусства. – М.: Искусство, 1952. – С. 293.
- ⁵ Театральная энциклопедия. – Т. 3. Главацкий – Кетуракис. – М.: Сов. энциклопедия, 1963. – С. 1185.
- ⁶ Таланов А. Качалов. – М.: Молодая гвардия, 1962. – С. 46.
- ⁷ Театральная энциклопедия. – Т. 3. Главацкий – Кетуракис. – М.: Сов. энциклопедия, 1963. – С. 1185.
- ⁸ Качалов В.И. Сборник статей, воспоминаний, писем. – М.: Искусство, 1954. – С. 479–480.
- ⁹ Сухоруков В.Н. Биографический словарь Крыма. Книга I. – Симферополь: Бизнес-Информ, 2011. – С. 362.
- ¹⁰ Качалов В.И. Сборник статей, воспоминаний, писем. – М.: Искусство, 1954. – С. 494.
- ¹¹ Сухоруков В.Н. Биографический словарь Крыма. Книга I. – Симферополь: Бизнес-Информ, 2011. – С. 363.
- ¹² Бугославский С. Театр и музыка // Ялтинский голос. – 1919, 17 сентября. – № 563.
- ¹³ Григорьева А.П. Е.К. Мравина. Материалы к биографии. – М.: Сов. композитор, 1970. – С. 125.
- ¹⁴ Театральная энциклопедия. – Т. 3. Главацкий – Кетуракис. – М.: Сов. энциклопедия, 1963. – С. 1185.
- ¹⁵ Чушкин Н.Н. Гамлет-Качалов. Из сценической истории “Гамлета” Шекспира. – М.: Искусство, 1966. – С. 9.
- ¹⁶ Там же. – С. 13.
- ¹⁷ Театральная энциклопедия. – Т. 3. Главацкий – Кетуракис. – М.: Сов. энциклопедия, 1963. – С. 1185.
- ¹⁸ Таланов А. Качалов. – М.: Молодая гвардия, 1962. – С. 234.
- ¹⁹ Качалов В.И. Сборник статей, воспоминаний, писем. – М.: Искусство, 1954. – С. 263.
- ²⁰ Таланов А. Качалов. – М.: Молодая гвардия, 1962. – С. 225.
- ²¹ Труд актера. Ермолова, Шаляпин, Качалов, Щукин, Уланова. Сборник статей. – М.: Советская Россия, 1957. – С. 49.
- ²² Таланов А. Качалов. – М.: Молодая гвардия, 1962. – С. 224.

УДК:327(477)(09)

© Вікторія Бойко (Луцьк)

ДИСКУСІЇ В ООН СТОСОВНО ПРОБЛЕМИ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНЦІВ

У статті автор простежує ситуацію щодо воєнних злочинів періоду кінця Другої світової війни, експлуатацію цього поняття у процесі боротьби із національно-визвольним рухом в Україні.

Ключові слова: воєнні злочинці, ООН, УПА, Уряд УНР в екзилі.

Бойко В.

Дискусии в ООН о проблеме военных преступников

В статье автор прослеживает ситуацию с военными преступниками периода конца Второй мировой войны, эксплуатацию этого понятия в процессе борьбы с национально-освободительным движением в Украине.

Ключевые слова: военные преступники, ООН, УПА, Правительство УНР в изгнании.

Boiko V.

Discussions in the Un on the Issue of War Criminals

The article traces the situation of war criminals period – the end of World War II, the exploitation of this concept in the fight against national liberation movement in Ukraine.

Keywords: War Criminals, United Nations, the UPA, government of the Ukrainian National Republic in exile.

Проблеми воєнних злочинців у часи після Другої світової війни були частиною порядку денного зовнішньої політики багатьох країн. Так, категоріями суміжного порядку із питаннями прав людини в міжнародній організації ООН були також питання мігрантів, переміщених осіб, покарання воєнних злочинців. За поданням Першого комітету Генеральна Асамблея ООН 13 лютого 1946 р. ухвалила Резолюцію про видачу і покарання воєнних злочинців. У Резолюції зазначалось, що окремі так звані воєнні злочинці уникли правосуддя і тепер переховуються на територіях деяких держав. ГА ООН рекомендувала членам ООН негайно вжити всіх заходів до того, щоб воєнні злочинці, які несуть відповідальність за злочини проти людства або брали в них безпосередню участь, були заарештовані і вислані в ті країни, де вони скоїли свої страшні діяння, для суду і покарання згідно із законами цих країн¹.

Так, вартим аналізу є звернення міністра закордонних справ УРСР Д. Мануїльського до Генерального секретаря ООН Трюгве Лі. Мало не з першого абзацу бачимо, як спекулюючи на тому факті, що Червона Армія отримала перемогу у Другій світовій війні, міністр постулює неповну завершеність боротьби з “коричневою чумою”, вимагаючи видачі усіх військових злочинців та співучасників. Під так званими залишками військових формувань та організацій, що нібито активно допомагали гітлерівцям під час війни, Д. Мануїльський має на увазі національно-визвольний рух, який боровся за відродження незалежної української держави. Д. Мануїльський, прирівнюючи український національно-визвольний рух до колабораціоністів, зрадницьких елементів німецької окупаційної системи, зазначає що він “є потенційно небезпечним для решти світу, для Об’єднаних націй”².

У цій ноті до Генерального секретаря Д. Мануїльський, у певному сенсі, звинувачує ті держави, які вважали можливим надати свої території або ж території окупованих ними країн під виглядом допомоги біженцям і переміщеним особам, допомоги та протекції “воєнним злочинцям, які продовжують нацистську пропаганду, терор та залякування справжніх біженців, що знаходяться в різних таборах”³. І вже на третій сторінці ноти до Трюгве Лі Д. Мануїльський каже про українських націоналістів, які ще з часів Першої світової війни перебували на службі в німецьких формуваннях та адміністрації, пізніше співпрацювали з органами гестапо та поліції. Проводячи далі свою єзуїтську лінію, Д. Мануїльський прирівнює українські національні формування до агентів розвідки, поліцейських, перекладачів, старост, солдатів та офіцерів німецької армії, які нищили українське мирне населення. Варто зазначити, що в ноті жодного разу не звучить назва ОУН чи УПА, натомість повсякчас використовується окреслення “зрадницькі елементи, які продовжували переховуватись на теренах Німеччини та Австрії”. Далі Д. Мануїльський згадує таких очільників “українсько-німецьких націоналістів”: Бандеру, Мельника, Стецька, Кубійовича, Лебеда, Ярого, Боровця та інших. Фактично тодішній міністр закордонних справ УРСР обвинувачує західні країни у сприянні в переховуванні “української націоналістичної банди” на територіях своїх держав, тим самим, начебто, підтримуючи злочинну діяльність, провокуючи рецидиви війн у майбутньому. Риторика цієї ноти вибудована таким чином, аби поставити Генерального секретаря ООН у ситуацію, де він мав би зробити вибір між діяльністю на користь людства шляхом знешкодження “воєнних злочинців”, “фашистських колабораціоністів” і запобігти тим самим майбутнім “диверсійним проявам” з їхнього боку, та захистом біженців і переміщених осіб, які такими, за словами Д. Мануїльського, не є.

Організаторами дивізії СС “Галичина” Д. Мануїльський називає Володимира Кубійовича, який емігрував, за словами міністра, разом із німцями до Західної Німеччини, де пізніше долучився до новоствореної організації українських націоналістів, так званого “УНАЦКОМу”⁴, а також Константина Паньківського, Григорія Сосидка, Михайла Крата.

Д. Мануїльський в довідковому порядку наводить факти про те, що після розгрому під містом Гран (Австрія) першої дивізії “Галичина” німцями була створена друга дивізія. “На початку 1945 року німці створили так званий “Український національний комітет” під керівництвом відомого українсько-фашистського, німецького агента генерала Шандрука. За активну діяльність на користь німців Шандруку присвоїли чин генерал-лейтенанта і в результаті він був призначений головнокомандувачем так званої “Української національної армії”. Начальником штабу армії був полковник Васильський, а головою військової ради – генерал Омелянович-Павленко. В штаб цієї армії входили: Садовський, Вишневський та Дяченко. Усі вони зараз переховуються в західних зонах Німеччини”⁵.

Наводяться також інші прізвиська “зрадників”, які начебто співробітничали з німецькими нацистами. Йшлося, зокрема, про Івана Омеляновича-Павленка, колишнього полковника петлюрівської армії, який за словами Д. Мануїльського, “брав активну участь у підготовці зрадницьких елементів до війни проти СРСР на боці Німеччини. В період німецької окупації прибув до Вінниці в чині німецького генерала і був начальником поліції. Неодноразово очолював каральні експедиції по боротьбі з партизанами в Житомирській області, в Білоруській РСР та інших районах. Спочатку він був призначений в Житомирі, а потім у м. Рівне. Разом із німцями втік на Захід. Перебуває у місті Аусбург, продовжуючи вести свою активну діяльність, спрямовану проти українського народу”⁶.

Цікаво для історика простежити тенденцію підміни і перекручення понять, а також штучного підтосування фактів, реалізованих Мануїльським з метою створення бандитського та зрадницького образу ОУН і УПА. Наступне прізвисько, що виринає в листі Мануїльського до Трюгве Лі, це Левицький Андрій Миколайович коротка біографічна довідка подає дані, що він, як колишній Президент УНР, “намагався об’єднати усю українську еміграцію з метою співпраці з німецькими окупантами проти українського народу [...] Займався також створенням військових формувань для гітлерівського командування за участю українсько-націоналістичних зрадницьких елементів”⁷. Ім.’я Петрова Всеволода Миколайовича, військового міністра УНР, згадується в контексті організації навчання для офіцерів-дезертирів після розгрому Німеччини, боровся на боці Німеччини проти Об’єднаних Націй. З цього моменту спекулятивність висловлювань стає ще більш помітною, вона вказує, в першу чергу, на прагнення Радянського Союзу, а разом і Радянської України переманити ООН на свій бік, зробити останню своїм союзником у боротьбі з національно-визвольним рухом України та діаспорою.

Згадується ім'я Бойко Андрія, уродженця міста Стрий Львівської області, який звинувачується Мануїльським у катуванні та отруєнні радянських громадян, зокрема єврейської національності, в концентраційному таборі Аушвіц⁸.

Назаров Олександр, за словами Д. Мануїльського, брав безпосередню участь у розстрілі 47 юнаків, які відмовились їхати на роботу в Німеччину. Далі згадуються імена Мирошниченка Леоніда Павловича, Гука Івана Яковлевича, які також, начебто, служили в німецьких частинах СС та брали участь у розстрілах радянських громадян і військовополонених. Шедловський Василь Йосифович, на час німецької окупації – начальник поліції м. Суми, пізніше (1942-1943) – начальник карального загону поліції по боротьбі з партизанами. Звинувачується у тому, що під його керівництвом було знищено кілька сотень партизанів та кілька тисяч мирних жителів, що він брав безпосередню участь у повіщенні 12 радянських партизанів⁹. Усі дані, висвітлені у листі, свідчать, безперечно, також і про те, що радянська розвідка мала потужну базу шпигунів.

Д. Мануїльський підкреслює, що в більшості таборів у західній зоні окупації, спострігається активна антирадянська та антиукраїнська пропаганда, фальсифікація документів, серед яких називає табір у Куфштайн (Австрія, Тироль), на чолі якого стояли Синишин (за словами Д. Мануїльського, співробітник гестапо в Україні, служив у військах СС), Мордвінов, Костирко, Главинський, Семчук, Чечко – усі, як зазначає міністр у листі, “зривають репатріацію громадян до Радянського Союзу, проводять антирадянську пропаганду, терористичну та іншу нацистську діяльність, спрямовану проти інтересів Об'єднаних Націй та справи миру, використовуючи допомогу ЮНПРА та інших організацій, як теж статус біженців та переміщених осіб”¹⁰.

Останні рядки свідчать про агресивну політику репатріації Радянського Союзу з метою подальшого винищення інакомислячих. Істинні причини такої політики не оприлюднюються, декларується натомість мирна політика репатріації. Мануїльський скаржиться на те, що в таборах абсолютно відсутня “об'єктивна” інформація про ситуацію в Радянському Союзі, а лише сфабрикована профашистськими еміграційними групами з мовчазної згоди Англії, Сполучених Штатів, Канади, Швеції, Швейцарії, Франції, Австралії та інших країн¹¹. Мануїльський стверджує, що офіційні представники з Радянського Союзу та України не допускаються в табори, а коли такі рідкісні моменти відбуваються, їх там піддають тортурам та знущанням¹². Така позірна самовіктимізація служить прикриттям власних злочинів та недотримання прав людини.

Д. Мануїльський квазі-викриває в межах таборів усілякі організації, об'єднання, військові формування, “основна мета яких спрямована не лише на систематичне дезінформування, але також на підбурювання до нової війни проти Радянської України, Радянського Союзу та інших членів Об'єднаних Націй”¹³. Д. Мануїльський наводить приклад табору ім. Лисенка в Ганновері, в рамках якого було організовано український комітет у складі Ю. Тищенко, В. Подольського, О. Матла, священника Г. Антохіна та ін. У листі до Генерального секретаря міністр згадує, що у місті Аугсбург почав діяти український центр, очолюваний В. Шмуляком, М. Свитухою та ін., як теж священна община на чолі з проф. Чуйко. Воєнними злочинцями міністр називає “Тимчасовий комітет українських емігрантів без громадянства” в Ганновері, а також “Українську головну визвольну раду” в Мюнхені та Нейштадті. В американській зоні окупованої Німеччини Д. Мануїльський антирадянським, спрямованим проти свободолюбивих народів світу називає “Антибільшовицький блок народів”.

Значною мірою радянську Україну дратував той факт, що ці організації вели активну видавничу діяльність, розповсюджували інформаційні буклети, листівки, видавали журнали. Зокрема щодо “Антибільшовицького блоку народів” це був журнал “Свобода народам”, який виходив за редакцією президента організації Ярослава Стецька, якого міністр закордонних справ УРСР окреслює епітетом німецько-українського націоналіста.

Метою цього листа-звернення, що чітко декларується в самому тексті документа, начебто є попередження Організації Об'єднаних націй та світової спільноти про небезпеку з боку національно-визвольних рухів, особливо українських, що знайшли свій прихисток та підтримку в західних країнах, зокрема, серед місцевих організацій західних країн і видати їх як зрадників та німецьких колабораціоністів Радянському Союзу¹⁴.

У викривальному тоні подається інформація про “мігрантське бюро” у Ватикані, яке діяло, так би мовити, за згоди американського представництва, надаючи нові документи тим, кого СРСР кваліфікував як злочинців. У цьому, безперечно, відчувається біполярне напруження періоду холодної війни, перманентна боротьба СРСР зі Сполученими Штатами та союзними їм державами, але також і агресивна міграційна політика Радянського Союзу.

Відвертими нападками характеризуються висловлювання, скеровані в напрямку підтримки “Українською католицькою радою” в Канаді “ворогів українського народу” через своїх агентів: Петра Дячишина, Євгенія Опацького, Івана Бучка; в напрямку Центрального українського допомогового бюро в Лондоні, що безпідставно переховувало “зрадників” із табору Реджіо-Емілія в Італії (учасників дивізії СС “Галичина”) та в напрямку інших організацій, що сприяли в отриманні офіційного покровительства державних органів США, Канади, Аргентини¹⁵.

Такого типу негативною риторикою УРСР прикривала, зокрема, своє небажання підписувати Статут Міжнародної організації зі справ біженців на 1 сесії Генеральної Асамблеї ООН у Нью-Йорку. Фактично це було виправдання Української РСР свого небажання брати участь у цій організації, адже на той момент, як тільки згода була б виголошена, приховування злочинів проти прав людини, які були в СРСР у цілому та в УРСР зокрема, стало б ще більш очевидним і тоді було б важко далі позиціонувати себе державою вільних республік нової демократії.

Тож цілком зрозумілою є поведінка УРСР, яка, зрештою, є продовженням позиції СРСР, у цьому питанні, як теж ультиматум, що лише після зміни своєї політики щодо зриву репатріації так званих “воєнних злочинців” до УРСР та виконання Московської декларації від 1 листопада 1943 року з питання злочинів війни та зрадників, рекомендацій Соціально-економічної ради ООН та, зрештою, резолюцій Генеральної Асамблеї від 12 лютого 1946 р., пункту “д” та інших рішень ООН, УРСР підпише Статут Міжнародної організації з прав біженців, у силу того, що “Уряд УРСР вважав би зрадою стосовно свого народу брали участь у організації, яка служить ширмою для воєнних злочинців, зрадників батьківщини”¹⁶.

Вдало використовує Д. Мануїльський цитату самого ж Генерального секретаря Трюгве Лі, який у своїй доповіді щодо роботи ООН у розділі “Міжнародна організація зі справ біженців” висловлювався з приводу того, що допомога не повинна надаватися воєнним злочинцям. Таким чином, звернення міністра логічно зводиться до вимоги видати усіх так званих “воєнних злочинців”, німецьких колабораціоністів “у руки справедливого суду Радянської України”¹⁷. Вищезгадані переговори, ярим противником яких був уряд УРСР, велися, зокрема, представниками уряду УНР в екзилі. Так, у ноті, надісланій 22 січня 1946 року Секретарю Другої Генеральної Асамблеї Організації Об’єднаних Націй у Лондоні, з’ясовувалося міжнародно-правове становище України. У цій ноті уряд УНР звертає увагу міжнародної спільноти на жалюгідний стан українського народу, який потерпає від голоду та терору з боку московсько-більшовицького режиму в Україні у той час, як уряд УРСР з трибуни ООН виголошує зовсім інші декларації. “Населення не має даху над головою, немає що їсти і в що одягнутися, а окупаційна влада згідно із проголошеним планом нової п’ятилетки, змушує всіх мешканців до надмірної праці у воєнній індустрії. Це робиться під гаслом необхідності готуватися до нової війни, причому, громадян всього СРСР тримають у стані постійної воєнної гарячки, вмовляючи в них, що советському союзові загрожує напад “капіталістичних держав”¹⁸.

Секретар Генеральної Асамблеї ООН був проінформований про так звані “антифашистські” чистки, де під такою назвою проводились арешти, заслання, криваві розправи радянської влади над простими українськими громадянами, які не поділяли методів радянського режиму, обстоювали демократичні форми державної влади у de-jure вільній державі УРСР. А відтак кожен національно орієнтований індивід офіційно називався “фашистом”, “колабораціоністом”, до якого застосовувались “відповідні санкції”. Уряд УНР чітко вказував на небезпеку політики заселення України росіянами та представниками інших прорадянських елементів, яка проводилася з метою перетворення її території на платцдарм для поширення комуністичної ідеології на Балкани та Туреччину. Змальовуючи реальний стан речей у Радянській Україні, уряд УНР в екзилі не обходив мовчанкою той факт, що подібна ситуація спостерігалася і на територіях інших народів, зокрема Білорусії, Прибалтики, Кавказі, козаків Дону і Кубані, і, дещо в меншій мірі, Польщі, Румунії, Болгарії, Угорщини, Югославії.

Така правдива критика особливо загострилася під час викриття лицемірної позиції офіційного уряду Української Радянської Соціалістичної Республіки, представник якого Д. Мануїльський не інформував про усі ці проблеми Організацію Об’єднаних Націй, а навпаки зустрічними нападками намагався їх приховати. Уряд УНР вказував на залежність уряду Української РСР від рішень Москви, його сателітність щодо СРСР навіть у виступах з безпідставними обвинуваченнями демократичних держав в імперіалізмі і загрози миру, як це було із Грецією та Індонезією. На усе це звертав увагу уряд УНР в екзилі, вказуючи, що Д. Мануїльський лише виконав покладену на нього частину плану дипломатичного наступу Москви на демократичний світ. “Виступи Д. Мануїльського можуть викликати у необізнаного з правдивим станом речей світового суспільства вражіння, ніби Україна та її народ є джерелом ширення неспокою і провокацій в міжнародних відносинах. Уряд УНР вказував на розбіжність між шляхетними ідеалами,

сформульованими в Атлантичній Карті, в декларації Президента Трумена та в Карті Організації Об'єднаних Націй і поблажливим відношенням до Радянського Союзу з боку демократичних держав. Уряд УНР в екзилі закликав країни поза радянським блоком не заспокоювати себе ілюзіями про можливість співпраці з СРСР, а натомість – унеможливити здійснення агресивних радянських планів шляхом виведення окупаційних радянських військ з територій не тільки Польщі, Угорщини, Болгарії, Югославії та Прибалтійських країн, але й територій народів, завойованих чверть століття тому – України, Білорусії, Кавказу, Туркменістану”¹⁹.

Уряд УНР викривав фіктивність уряду УРСР, вимагав вважати останнього нелегітимним на міжнародній арені, зокрема його діяльність у рамках ООН, вказував на несправедливість використання риторики “воєнних злочинців” щодо до національно-визвольного руху на Україні.

¹ Конвенція о привілегах и иммунитетах ООН от 13 февраля 1946 г. // Объединенные Нации. Резолюции, принятые Генеральной Ассамблеей на первой части первой сессии. 10 января – 14 февраля 1946 г. – Черч Хауз, Вестминстер, Лондон: ООН, 1946. – С. 10.

² Галузевий державний архів Міністерства Закордонних Справ України. Ф.7 Оп. 11 Спр. 127. Участие Украинской ССР в Организации Объединенных Наций. 19 февраля 1947 – 26 декабря 1947. Арк. 14.

³ Ibidem, арк 15-16.

⁴ Ibidem, арк. 19.

⁵ Ibidem, арк. 18.

⁶ Ibidem, арк. 19.

⁷ Ibidem, арк. 20.

⁸ Ibidem, арк. 21.

⁹ Ibidem, арк. 22.

¹⁰ Ibidem, арк. 23-24.

¹¹ Ibidem, арк. 24.

¹² Ibidem, арк. 24.

¹³ Ibidem, арк. 25.

¹⁴ Зокрема, в даному випадку йдеться про те, що національно-визвольні рухи народів, які перебували у складі СРСР, мали підтримку від ряду місцевих організацій: Об'єднаних українських робітників у Франції, Комітету українців в Канаді (на сьогодні Конгрес українців Канади), Центрального українського допомогового бюро в Англії (Central Ukrainian Relief Bureau), Злученого Українського Американського допомогового комітету (United Ukrainian American Relief Committee) та ін.

¹⁵ Ibidem, арк. 29.

¹⁶ Ibidem, арк. 30.

¹⁷ Ibidem, арк. 31.

¹⁸ ЦДАВО України. Ф. 5235: Уряд Української Народної Республіки в Екзилі. Оп. 1 Спр. 60. Арк. 9–9 зворот: Меморандум УН Ради до Генерального Секретаря Організації Об'єднаних Націй з приводу поневолення більшовизмом народів. 10 серпня 1950 р.

¹⁹ Ibidem, арк. 11.

УДК:323(642):355.357

© Анна Ямчук (Чернівці)

СУЧАСНА ІСТОРІЯ СУДАНУ – ВИПРОБУВАННЯ МЕХАНІЗМУ МИРОТВОРЧОСТІ ООН

У статті автор характеризує участь миротворчих сил ООН у процесі розв'язання внутрішньополітичних конфліктів у Судані: з моменту запровадження першої місії у країні до 2011 року. Подано короткий аналіз причин конфліктів та простежено особливості миротворчої діяльності організації у конкретних конфліктних зонах.

Ключові слова: Судан, миротворчість, ООН, Дарфур, Аб'ей, Південний Судан, UNMIS, UNMISS, UNISFA, UNAMID.

Ямчук А.

Современная история Судана – испытание механизма миротворчества ООН

В статье автор характеризует участие миротворческих сил ООН в процессе решения внутривнутриполитических конфликтов в Судане: с момента авторизации первой миссии в стране до 2011 года. Подан краткий анализ причин конфликтов и отслежено особенности миротворческой деятельности организации в конкретных конфликтных зонах.

Ключевые слова: Судан, миротворчество, ООН, Дарфур, Абыей, Южный Судан, UNMIS, UNMISS, UNISFA, UNAMID.

Yamchuk A.

Modern history of Sudan – a test of UN peace operations mechanism

The article deals with the issue of the involvement of UN peacekeeping forces into the process of intra-state conflicts' solving in Sudan: from the first mission deployed in the state till 2011. The author gives a short analysis of the conflicts' reasons and shows peculiarities of UN peacekeeping in certain conflict areas.

Key words: Sudan, peacekeeping, Darfur, Abyei, South Sudan, UNMIS, UNMISS, UNISFA, UNAMID.

Довгий кровопролитний шлях тривалістю у 61 рік довелося пройти Південному Судану, перш ніж стати незалежною країною на політичній карті Африки. Все ж, незважаючи на те, що 9 липня 2011 р. нова країна була утворена і згодом стала 193 країною-членом ООН, процес її становлення ще далекий від завершення. Новостворена держава потребує суттєвої підтримки міжнародної спільноти і, перш за